

משהו משהו

הראלה סטוצקי-באר
צילומים: חמד אלמקת

בגלל הרוח

בגיל 75 הקימה פנינה ברסלע את העסק עליו חלמה כל חייה: מלון בוטיק אינטימי מרכז לבריאות טבעית. וכשהיא מרצה את תורתה באחני האורחים, הם יודעים שאפשר לסמוך עליה: גם בזכות שני תארי הדוקטור שלה, וגם בשל העובדה שמאז ילדותה סבלה ממחלות רבות, והתגברה עליהן. "אני יודעת שלא קל לשנות", היא אומרת, "אבל חשוב לי ללמד אנשים לא לפחד משינויים. בעצם, לא לפחד כלל"

משהו משהו

הראלה סטוצקי-באר

"אני מאמינה שהמהלך נעשה בנרצח היקום". ד"ר מנינה בריסלע

לרפואה של האוניברסיטה העברית בירושלים, היא נענתה והמספחה חזרה לצובה.

לאחר שסיימה את הדוקטורט בביולוגיה רפואית ותזונה, עזבה המספחה את הקיבוץ, עברה להתגורר במבצען (שם ביתנו עד היום) ובריסלע לימדה רופאים מקצועות פרא-רפואיים (כמו היסטולוגיה, ביולוגיה של התא וכד') בביה"ס לרפואה של הטכניון בחיפה. בנוסף עסקה שם כמחקר רפואי בתחום מחלת הסרטן.

"היה לי מאוד קשה, לא רק משום שצריך היה לפרסם כל הזמן, אלא בעיקר משום שכאותו שלב החסירו בעיותי הבריאותיות, ולא יכולתי לסיים יום עבודה".

אז היא עזבה את הטכניון וקיבלה את ניהול המעבדה לטיקרוסקופ אלקטרוני בבית-החולים "העסק", עפילה. "שם התחלתי להתעניין בצורה יותר אינטנסיבית בטיפולים בבעיות הבריאות שלי, והבנתי שהעיברה שקר אז אכלתי כמו כולם, לא הטיבה עמי. עברתי לצמחוניות, כלומר - הורדתי בשר ודגים, אבל המשיכתי לאכול מוצרי חלב. היה שיפור מסוים, אבל לא מסמעותי. כשהורדתי את מוצרי החלב ובמלצתו של רופא שהיה נגד מוצרי חלב פרה וטצא שאני

אלדגית אלתם, המערכת שלי התפרה. אכלתי הרבה מאוד פירות וירקות, ואו התברר שאני גם רגישה לחיטרי הדברה. אז עברתי למזון אורגני". בעקבות התגליות הללו, עשתה בריסלע ויקטורס נוסף, על רעילות חיטרי הדברה במזון.

במקביל, ובאופן לא ממש מקרי ו"כי אין מקריות בחיים", לרבריה פגשה בריסלע בארץ שני אנשים שהורו מסרנאות בארה"ב, אצל ד"ר אן ויגמור ונרפאו כליל. האחד היה הולה בסרטן והשני ברלקת פיקים. בריסלע נסעה לארה"ב ופגשה "מורה רגולה, שדגלה בשתי דרכים עיקריות משולבות זו בזו: ניקוי הגוף מרעלים ופסילות, וניקוי מנטלי-נפשי. היא האמינה באכילת מזון חי לא מבושל, שתיית מיץ עשב חיטה וניפולים משולבים של גוף-נפש. עברתי אצלה את כל התהליכים, מאוד נעורתי בה ובשיטה, והשתפרתי באופן משמעותי".

לאחר שדיפאה את עצמה, היא השתלטה כשיטה, שיכללה ופיתחה איתה והביאה אותה ארצה, בברכתה של ויגמור.

"בתחילה (1990) השתמשתי בשיטה בקליניקה שהייתה לי במצעון, ובנוסף העברתי 5-4 סרנאות בשנה בכל הארץ. אנשים שמעו עליי תגייעו. ראיתי המונים שנרפאים, באופן חלקי או מלא, וההלום שלי היה למצוא בית קבוע, כדי שכל מי שרוצה יוכל לבוא בזמן המתאים לו, ולא בזמן המוכתב עליידי תאריכים ספורדיים. זה לא קרה, בין השאר גם משום שלא מצאתי מקום כלבבי".

לפני משנתיים, כשבר סלע היתה בת 75, והשבה כבר להפסיק עם הסרנאות ולהתחיל לחשוב על פנסיה, היא נסעה עם חברה לאמריק, כדי לנות "יום אחד נכנסנו לבית מרשים מאין כמוהו. התפתחה שיה עם בעל הבית, שסיפר לנו שהם רוצים להשכיר אותו".

בו במקום התארזו מחשבות הפנסיה ובריסלע שכרה את המקום. היא החלה להשקיע בו ("כספים שחסמתי במהלך השנים") ולשדרג אותו, כדי שיהפוך לבית הסרנאות עליו חלמה תמיד. כעבור כחצי שנה, במרץ 2007, "התחדשות" החל לפעול. "מביון שהרבה שנים חיפשתי מקום קבוע זה לא קרה, בניתי משהו ייחודי, שאין כמוהו בארץ. הנושא בעד בעצמותי ולכן פנסיה לא באה אז בחשבון".

היום, למרות האופטימיות שהיא משרדת בכלל ובגלל חקמת עסק הדיש בגילה בפרט, בריסלע לא מתעלמת מהעתיד. היום, יותר מאי-פעם, היא אומרת, בוער בה הרצון שהמקום ימשיך לפעול גם אחריה. היא בונה, בראש ובראשונה, על "הצוות הנפלא שלי", שעובד איתה כבר שנים רבות ומשקיע את נשמתו כדי להעניק יחס אישי לכל אורח. "עד כדי כך, שרבים מהאורחים שלט מבקשים, אחרי הביקור אצלנו, לתרום ולהתנדב". מעבר לכך, היא פתוחה לרעיונות מקצועיים נוספים, ולכל מי שהנושא קרוב לליבו ורוצה להשתתף בו כלכלית.

אפיושו כלכלית, אתם כבר רוחחיפם

"עדיין לא, אבל ממש עכשיו אנחנו מתאונים".

מה תפקידך ב"התחדשות"?

"אני המנהלת. מעבר לכך, כל אדם שמגיע אלינו מקבל ממני ייעוץ פרטני, לפחות פעם אחת. בנוסף אני סלמדת חלק מהפן הפיו, הרבה מההיבטים הרוחניים ומרצה על החידושים המדעיים, מתום ה-DNA והמטאפיזיקה, למשל".

אישה תחיי בעוד חמש שנים?

"ב"התחדשות" אמרים, אבל בקצב יותר איטי כנראה".

תודי מסוגלת לקצב יותר איטי?

"זו שאלה גדולה".

חשוב לבריסלע ללמד אנשים לקחת אחריות על חייהם מתוך פתיחות, הכנה ורצון להתנסות במה שהם פחות מכירים. "אני יודעת שלא קל לשנות, אבל חשוב לי ללמד אנשים לא לפחד משינויים. בעצם, לא לשחר כלל". ■